

Arrest

nr. 183 612 van 9 maart 2017
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjiitische Iraakees te zijn van Arabische origine, geboren op 6 maart 1984 te al Ghazelia, Bagdad. U woonde met uw vader N.(...) D.(...), uw moeder al M.(...)A.(...) K.(...), uw zussen R.(...), R.(...) en A.(...) en uw broers A.(...) en S.(...) in de wijk Ghazalia tot uw vader in 2006 werd vermoord omwille van sektarische redenen en jullie ontheemd werden door al Qaeda. Jullie verhuisden naar al Shuala. Na de dood van uw vader vatte u een opleiding aan bij de Federale Politie. Op 15 oktober 2006 ging u aan de slag als politieagent in het politiekantoor van Al Karrada. U was er tewerkgesteld bij de communicatiedienst waar u verantwoordelijk was voor het doorgeven van boodschappen van de hogere eenheden naar de controleposten. In 2008-09 werd u gepromoveerd tot onderofficier (ra'if urafa).

Op 19 juli 2015 ontving u een boodschap van de divisie (firqa) over een wagen vol explosieven die van Diyala naar Bagdad aan het rijden was. Alvorens u een boodschap kunt doorgeven, heeft u de toestemming nodig van uw majoor (raeed) Hazem. Gezien hij op vakantie was, vroeg u de toestemming aan uw kapitein (naqib) al Khafaji Wafer. Hij beval u echter de informatie niet te verspreiden. U maakte zich zorgen en belde alsnog naar majoor Hazem die u de toestemming gaf de boodschap door te geven aan de controleposten en het bevel van uw kapitein aldus te negeren. De wagen werd aan de controlepost tegengehouden waarna u telefoon kreeg van uw kapitein. Hij was woedend en liet u weten dat hij op weg was naar de communicatiedienst om u een lesje te leren. In tegenstelling tot het bevel van uw kapitein ter plaatse te blijven en op hem te wachten, verliet u onmiddellijk uw post en ging u huiswaarts. U hoorde via een collega Mohaned dat een onderzoek, gevoerd naar de feiten, een link tussen de kapitein en de wagen vol explosieven had blootgelegd. De kapitein werd opgepakt en later weer vrijgelaten. Zelf zou u twee dagen nadat u uw werkplaats verliet, gaan onderduiken zijn bij uw ooms aan moederszijde in de wijk al Obaidi. Nog eens twee dagen later zouden de leden van de al Khafaji-stam, de stam van uw kapitein, langs uw huis gepasseerd zijn terwijl ze in de lucht schoten. U vermoedt dat dit een waarschuwing was en dat zij wraak wilden nemen omdat de kapitein door uw daden gearresteerd werd. Enkel uw moeder was op het moment van de beschieting thuis maar ook zij vluchtte na dit schietincident naar al Obaidi.

Uit vrees voor de Al-Khafaji stam én uit vrees voor problemen omdat u uw post verliet en deserteerde, vluchtte u op 09 augustus 2015 op legale manier het land uit via de luchthaven van Bagdad. U reisde door Turkije, via Griekenland en de Balkanroute tot u op 20 augustus 2015 in België aankwam. U diende uw asielaanvraag in op 21 augustus 2015.

Enige tijd nadat u in België was aangekomen, stuurde Mohaned u een brief door waaruit bleek dat er een onderzoekcomité naar u was opgericht in verband met uw onwettige afwezigheid. In oktober 2015 werd vervolgens een arrestatiebevel op uw naam uitgevaardigd op grond van artikel 5 (onwettige afwezigheid) van de Internal Security Forces penal code 14/2008 (interne veiligheidstroepen strafwet 14/2008). U vreest enerzijds te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf omwille van uw desertie en anderzijds te worden vermoord door uw voormalige kapitein en zijn stamleden.

Ter staving van uw asielrelaas en uw identiteit legde u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (d.d. 12/01/2015), uw identiteitskaart (d.d. 14/01/2015) en uw politiebade (d.d. 09/12/2014). Verder legde u kopieën neer van de eerste pagina van uw paspoort (d.d. 21/01/2015), uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, 'ontheelde'kaarten, een brief met betrekking tot de oprichting van een onderzoekscomité wegens uw ongewettigde afwezigheid (d.d. 05/08/2015), een arrestatiebevel op grond van artikel 5 van de Internal Security Forces Penal Code 14/2008 (d.d. december 2015), de overlijdensakte van uw vader (d.d. 06/08/2006), het gerechtelijk dossier inzake de dood van uw vader, een afleveringsbewijs van uw wapen en foto's van uw werk.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Eerstens kunnen er ernstige vragen worden gesteld bij de door u geschetste gang van zaken.

Zo mag het vooreerst verbazen dat u informatie kreeg doorgespeeld over een wagen vol explosieven die onderweg zou zijn vanuit Diyala naar Bagdad. De vraag dringt zich immers op hoe de firqa hiervan op de hoogte was en hoe het geweten was dat deze wagen onderweg was naar Bagdad. Voorts rijst hierbij de vraag waarom deze wagen niet onderweg onderschept werd van zodra geweten was dat deze geladen was met explosieven temeer daar op dat moment niet kon geweten zijn naar waar de wagen precies onderweg was en wat het eventuele doelwit was. Dat het risico zou genomen zijn dat de wagen, dan wel de explosieven, nog voor de aankomst in Bagdad tot ontploffen zou worden gebracht mag toch verbazen.

Vervolgens kunnen vragen gesteld worden bij de vermeende reactie van uw kapitein op de boodschap inzake de wagen vol explosieven. Toen u hem de goedkeuring vroeg om de boodschap te verspreiden, zou uw kapitein gesteld hebben de informatie te laten vallen en dat jullie er later over zouden spreken (CGVS, p. 21). Hij zou volgens u in shock en verbaasd geweest zijn en zei: 'laat maar, raak niets aan' (CGVS, p. 22). Het lijkt echter heel vreemd dat uw kapitein in shock en verbaasd zou geweest zijn. Als kapitein, die de taken van de in verlof zijnde majoor Hazem, kan namelijk verondersteld worden dat hij sowieso op de hoogte is van de te volgen procedures in geval een verdacht voertuig gesignaleerd wordt en dat hij uw telefoon bijgevolg kon verwachten. Gezien uw beweringen dat de kapitein bovendien betrokken was bij de zaak van het explosieven bevattende voertuig, is het eens zo merkwaardig dat de

kapitein "verbaasd en in shock" was toen hij uw telefoontje kreeg. Volgens uw verklaringen bleek hij echter geen antwoord klaar te hebben op uw verzoek de boodschap te verspreiden, hetgeen erg bevreemdend is. Door u overigens te bevelen de boodschap niet door te geven, wat indruist tegen de vooropgestelde regels, maakte hij zichzelf namelijk onmiddellijk verdacht. Dit is niet aannemelijk.

Ook de reactie van uw kapitein nadat u de boodschap aan de controleposten doorgaf, is bedenkelijk. Nadat hij ontdekt had dat de boodschap was doorgegeven, zou hij gezegd hebben: 'ik kom zo naar de fauj (regiment) en zal u een lesje leren' (CGVS, p. 21). U voegde daar later aan toe dat uw kapitein zei: 'ik had toch gezegd dat die informatie niet moest doorgegeven worden, ik kom zo en we zullen zien' (CGVS, p. 24). Dat uw corrupte kapitein, waarvan u net een bevel had genegeerd, u zou bellen om u te verwittigen dat hij onderweg was om u een lesje te leren, is allerminst geloofwaardig. Op die manier gaf hij u immers de perfecte opportuniteit alsnog te ontkomen. U verklaarde ook zelf dat u na de verspreiding van de boodschap aanvankelijk op uw post bleef zitten en pas vluchtte na de telefonische waarschuwing van uw kapitein (CGVS, p. 23). Men kan daarentegen veronderstellen dat een corrupte kapitein die u een lesje wil leren u niet de kans zou geven om te vluchten.

U heeft daarenboven niemand van uw politiedienst geïnformeerd over wat u meemaakte, zelfs niet uw collega waarmee u samenwerkte op het moment van de feiten, hetgeen er onlogisch is en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Hoewel u aanvankelijk uitlegde dat u altijd met twee personen op de communicatiedienst werkte (CGVS, p. 12), zou uw collega op het moment van de boodschap in kwestie aan het pauzeren geweest zijn in de slaapkamer. U koos ervoor hem niet te storen, geen advies te vragen en hem zelfs niet te verwittigen bij uw vertrek (CGVS, p. 24). Deze gang van zaken is op zijn minst verbazend. U verklaarde namelijk het bevel van de kapitein, iemand die u beschreef als crimineel, een monster, iemand waartegen niemand durft in te gaan, naast u neergelegd te hebben om mensenlevens te redden (CGVS, p. 24). Echter, niettegenstaande uw keuze het bevel te negeren en bewust risico te lopen ten voordele van het redden van mensenlevens, besliste u daarentegen uw post onbemand achter te laten, een actie die evenzeer mensenlevens kan kosten. U kon nochtans zonder enige moeite uw pauzerende collega gewaarschuwd hebben en deze omstandigheden verholpen hebben. Dat u enerzijds een plichtsbewuste beslissing zou genomen hebben met gevaar voor eigen leven en anderzijds uw post zonder nadenken onbemand achtergelaten zou hebben, is contradictorisch. U bracht evenmin uw majoor op de hoogte van het dreigtelefoontje van uw kapitein, het feit dat u onderdook noch van de bedreiging door de al Khafaji-stamleden. Men zou nochtans kunnen verwachten dat u toch een poging zou ondernomen hebben om bescherming te zoeken bij de majoor, minstens hem om raad zou gevraagd hebben. Immers, hij was ook degene die u contacteerde en om raad vroeg nadat de kapitein u de opdracht had gegeven de boodschap niet door te geven. Zelfs al zou hij u niet kunnen beschermen (CGVS, p. 26), het is geenszins aannemelijk dat u hem hoe dan ook niet contacteerde om u te informeren over de mogelijkheden die u eventueel had om een oplossing te vinden voor uw probleem. Dat de majoor, door u ingelicht over de weigering van de kapitein de boodschap inzake het voertuig met explosieven door te geven, niet zou gealarmeerd zijn en de zaak niet zelf zou hebben willen opvolgen is overigens ook hoogst onwaarschijnlijk. In die optiek kan dan ook verondersteld worden dat uw majoor u wel degelijk, minstens met raad, zou hebben kunnen bijstaan.

Dat u vervolgens nog twee dagen thuis zou gewoond hebben na het vermeende dispuut met uw kapitein is evenzeer erg bedenkelijk. Zo zou u onmiddellijk na het telefoontje van uw kapitein uw post verlaten hebben en zelfs geen tijd genomen hebben om uw pauzerende collega te waarschuwen uit schrik voor wat uw kapitein u zou aandoen (CGVS, p. 24), om vervolgens twee dagen thuis te verblijven (CGVS, p. 24-25). Indien er in uw hoofd werkelijk een gegronde vrees ten aanzien van uw kapitein zou bestaan, is het echter weinig waarschijnlijk dat u nog enkele dagen thuis zou verblijven. U wist op dat moment namelijk niet of uw kapitein al dan niet gearresteerd was. In het geval dat hij u een lesje zou willen leren, zou hij, gezien zijn functie, uw adres bovendien eenvoudigweg kunnen bemachtigen en u thuis kunnen komen opzoeken. In het kader van een geloofwaardig relaas kan verwacht worden dat u zich zou behoeden voor een dergelijk scenario. Dat u toch het risico nam om gewoon naar huis te gaan, ondanks de zogenaamde vrees voor uw leven, doet verder vermoeden dat uw vrees weinig oprecht is. Tot slot zijn er enkele bedenkingen te maken aangaande de bedreiging door de al Khafaji-stamleden. U verklaarde meermaals dat u vreesde vermoord te worden door deze stamleden (CGVS, p. 25 en 31) en legde uit dat het beschieten van uw huis een eerste bedreiging betekende en dat u tijdens een tweede bedreiging vermoord zou worden (CGVS, p. 25). Vooreerst is het opmerkelijk dat zij vier dagen zouden wachten alvorens langs te komen. Op die manier geven ze u ruim de tijd om uw vlucht voor te bereiden. Dat zij zich, indien ze werkelijk naar u op zoek zijn om u te doden, bij een eerste bezoek zouden beperken tot het louter langs uw huis rijden en u hierbij zouden waarschuwen van hun intenties zonder verder enig actie naar u toe te ondernemen, is eens zo opmerkelijk. Er kan immers verondersteld worden dat zij, indien effectief uit op wraak, kost wat kost zouden willen vermijden dat u aan hun wraakactie zou ontkomen. Bovendien is er naast dit ene schietincident niets meer gebeurd en zijn zij u

zelfs niet komen zoeken (CGVS, p. 26-27). Dat u en uw moeder het huis verlieten na dit schietincident is geen afdoende verklaring voor het feit dat u hieromtrent geen verdere informatie heeft gezocht. U of uw familie had zich namelijk perfect kunnen informeren bij bijvoorbeeld burens en/of buurtbewoners.

Ten tweede was u over de ganse lijn vaag en weinig doorleefd en kon u verschillende elementen, cruciaal in uw asielrelaas, onvoldoende toelichten, hetgeen de waarachtigheid van uw asielrelaas andermaal in het gedrang bracht.

Zo weet u niet wanneer het onderzoek naar de wagen vol explosieven en de link met de kapitein gestart is, wat de conclusies van het onderzoek zijn, wat de precieze link was tussen de kapitein en de wagen vol explosieven en wanneer de kapitein precies gearresteerd en vrijgelaten werd. U kon niet met zekerheid zeggen of de kapitein de dag van de ontdekking van de wagen met explosieven of de dag erna gevat werd (CGVS, p. 26). Gepeild naar het moment van zijn vrijlating, blijkt u dit geenszins te weten, zelfs niet bij benadering. U komt hier dan ook niet verder dan op te merken dat hij 'later' werd vrijgelaten (CGVS, p. 21 en 26). Gepolst of Mohaned u hierover niet meer kon vertellen, zei u dat hij geen details gaf. Hij zei enkel dat de kapitein werd opgepakt, zo verklaarde u (CGVS, p. 26). Echter, uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u doorgedreven pogingen ondernam om via Mohaned bijkomende informatie te verkrijgen. U bent nochtans politieagent én had gedurende lange tijd na uw vlucht uit Irak contact met uw collega Mohaned (CGVS, p. 6). Er kan bijgevolg gesteld worden dat de informatie omtrent het onderzoek naar de explosieven en hetgeen zich na uw vlucht nog voordeed zonder twijfel beschikbaar was. Dat Mohaned u niets meer heeft verteld, kan daarom niet gelden als een afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis. U had namelijk ook zelf om bijkomende informatie aan Mohaned kunnen vragen teneinde een duidelijk beeld te krijgen van de gehele situatie. Feit blijft dan ook dat u bitter weinig details kent over hetgeen gebeurde nadat u uw werk verliet. Deze elementen raken echter stuk voor stuk aan de kern van uw asielrelaas en zijn derhalve essentieel voor de beoordeling van uw oprechtheid, uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst en uw nood aan internationale bescherming. Uw onwetendheid doet dan ook reeds de nodige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas en bijgevolg uw beweerde vrees voor vervolging.

Voorts ontbeerde uw beschrijving van het incident met de al Khafaji-stamleden ook elke diepgang. De stamleden zouden uw huis gepasseerd zijn, in de lucht geschoten hebben en geroepen hebben dat ze tot de al Khafajistam behoren (CGVS, p. 25 en 29). U gevraagd meer te vertellen over dit incident, verklaarde u over niet veel info te beschikken gezien u niet thuis was op het moment van de feiten. U wist enkel dat de stamleden met auto's voorbij reden en dat uw moeder hen noch gesproken, noch gezien heeft (CGVS, p. 25-26). Dat u dermate weinig elementen over het voorval kunt vertellen terwijl uw moeder op het moment van het incident thuis was, is weinig waarschijnlijk. Zelfs al zou uw moeder niets gezien hebben, uit niets blijkt dat jullie niet de mogelijkheid zouden gehad hebben jullie hieromtrent alsnog te informeren bij buurtbewoners of getuigen. Voorts kon u op geen enkele manier aantonen dat de mannen die uw huis passeerden effectief tot de al Khafaji-stam behoorden. U haalde aan, dat de mannen zouden geroepen hebben dat ze tot die stam behoren. Dit blijft echter louter een bewering uwentwege. Voorts haalde u nog aan dat de kapitein vanuit de gevangenis het stamhoofd inlichtte van uw arrestatie (CGVS, p. 21). Ook dit is een loutere bewering van uw kant. Hoe u dit bovendien zou te weten gekomen zijn is ook geenszins duidelijk. Dat zij specifiek naar u op zoek waren, kon u evenmin hardmaken. U leidde dit slechts af uit het feit dat zij Khafaji-stamleden zijn en langs uw huis reden, ze zouden u echter niet vernoemd hebben (CGVS, p. 29). Dat u aldus geviseerd werd, valt uit voorgaande uiteraard niet af te leiden. Blijft daarenboven de vraag hoe de kapitein wist dat u de verantwoordelijke was voor zijn arrestatie. U werkte immers altijd met twee op de dienst en u verklaarde ook zelf dat elke wagen die aan een checkpoint passeert, gecontroleerd moet worden (CGVS, p. 26). De explosieven zouden op deze manier dus sowieso kunnen gevonden worden, met of zonder uw verspreide boodschap. Hoe dan ook is er geen enkele aanwijzing waaruit blijkt dat er enig verband bestaat tussen uw kapitein en het schietincident.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het schietincident helemaal niet vermeld heeft. U verklaarde enkel dat de stamgenoten van uw kapitein u thuis kwamen zoeken (CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS vertelde u daarenboven meermaals dat uw huis beschoten werd (CGVS, p. 25 en 26). Pas op het einde van het gehoor op het CGVS, na confrontatie met het feit dat u de beschieting niet had vermeld op DVZ, werd duidelijk dat de stamleden niet uw huis beschoten maar slechts in de lucht schoten (CGVS, p. 29). Als verklaring voor het feit dat u het schietincident niet vermeldde op DVZ, zei u dat de ambtenaar het u niet had gevraagd (CGVS, p. 29). Echter, gezien u gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht en gezien een schietincident een niet te verwaarlozen feit vormt, kan alsnog verwacht worden dat u dit op eigen initiatief zou vermelden op DVZ. Dat u daarenboven meermaals verklaarde dat uw huis beschoten werd, om dit vervolgens af te zwakken naar 'in de lucht schieten', doet verder twijfels rijzen bij uw oprechtheid. Ten gevolge van het geheel aan bovenstaande vaagheden, ontbrekende en onlogische elementen, wordt uw geloofwaardigheid inzake het dispuut met uw kapitein en zijn

stamleden ernstig in twijfel getrokken en kon u het CGVS derhalve niet overtuigen van de waarachtigheid.

Naast uw vrees voor uw kapitein en zijn stamgenoten, vreest u ook door uw politie-eenheid gezocht en veroordeeld te worden wegens desertie als gevolg van het onaangekondigd verlaten van uw post.

Mohaned zou u in de maand na uw aankomst in België (augustus 2015) op de hoogte gebracht hebben dat er een onderzoekscomité naar u werd opgericht. Enkele maanden later zou er daarenboven een arrestatiebevel uitgevaardigd zijn waaruit blijkt dat u gezocht wordt wegens desertie, op grond van artikel 5 van de Internal Security Forces Penal Code 14/2008 (Interne Veiligheidsdiensten Strafwet). Uw verklaringen wisten het CGVS echter geenszins te overtuigen van de waarachtigheid van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen wegens desertie.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS, p. 21), merkt het CGVS op dat u uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven, niet aannemelijk kon maken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen met uitstel. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, doch enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. Uit wat volgt blijkt dat u ook geen overtuigende, concrete elementen kon aanreiken die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Zo heeft u eerst en vooral geen enkel idee welke straf u riskeert indien u in Irak zou worden aangehouden op grond van artikel 5 van de Internal Security Forces Penal Code 14/2008. Dit artikel in de strafwet voor de Federale Politie en de Iraakse Politiedienst (IPS) bepaalt dat politielui die ongewettigd afwezig zijn een straf opgelegd krijgen van minder dan zes maanden. Indien een dergelijke afwezigheid zich herhaalt, bedraagt de maximale straf één jaar gevangenisstraf (zie informatie in administratief dossier). Bovendien bepaalt artikel 39 van deze strafwet dat de rechtbanken een gevangenisstraf van minder dan drie jaar mogen omzetten in een boete, op voorwaarde dat op de begane misdaad geen straffen staan van meer dan drie jaar. Echter, u wist niets van dit alles. U gevraagd naar de strafmaat die op artikel 5 staat, zei u: 'gevangenis of zoiets'. Hoelang u precies zou worden opgesloten, wist u niet, maar u wees erop dat het CGVS dit kon googelen. Gevraagd of u dat niet zelf heeft opgezocht, verklaarde u van niet maar dat u dit nu wel wilde doen. Dat u dit pas een jaar na datum zou opzoeken, op aanraden van het CGVS, getuigt echter van weinig belangstelling in uw eigen zaak. Verder geïnformeerd of u nooit heeft willen weten welke straf u riskeerde, zei u: 'nee, nooit maar het gaat zeker over gevangenis' (CGVS, p. 27). Los van het feit dat u niet kon zeggen welke straf u boven het hoofd zou hangen, bleek u ook geeneens te kunnen aangeven welke straf deserteurs in het algemeen doorgaans krijgen. U beperkte zich hier tot de loutere opmerking "gevangenis" (CGVS p. 28). Er kan toch worden verondersteld dat u een zekere interesse aan de dag zou leggen en u duidelijk zou informeren aangaande de eventuele straf die u te wachten staat omwille van uw desertie ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak. Uw onwetendheid en complete desinteresse raken aan de kern van uw relaas waardoor uw geloofwaardigheid op ernstige wijze wordt ondermijnd. Wanneer de mogelijkheid tot het vragen van amnestie werd aangehaald, begon u dan weer over uw vrees voor de al Khafaji-stam (CGVS p. 28). Zoals hoger reeds werd aangetoond, kan aan uw beweerde problemen met deze stam echter geen geloof worden gehecht.

Ook uw verdere verklaringen omtrent uw beweerde desertie konden uw geloofwaardigheid niet herstellen gezien zij steeds erg vaag en op de vlakte bleven. Vooreerst werden u noch uw moeder op enig moment persoonlijk op de hoogte gebracht van het feit dat u gezocht wordt wegens desertie. U baseerde zich enkel op uw eigen veronderstelling dat u na de vijftiende dag van uw desertie zou gezocht worden wegens desertie. Pas toen u Irak reeds verlaten had, zou u het eerste bewijs via Mohaned ontvangen hebben, namelijk een brief over de oprichting van een onderzoekscomité. U kon daarenboven niet duiden hoe Mohaned aan deze brief en het latere arrestatiebevel geraakt was. Enerzijds verklaarde u dat uw desertie geen geheim is, iedereen dat weet en dergelijke documenten gemakkelijk te vinden zijn (CGVS, p. 21), terwijl u anderzijds beweerde dat Mohaned al lang dood zou zijn indien men te weten zou komen dat hij een kopie naar u had doorgestuurd (CGVS, p. 19). Hoe hij dan toch deze documenten wist te kopiëren, kon u niet zeggen. Ook over het ontvangen van het

arrestatiebevel bent u eerder vaag. Zo zou u of uw familie nooit persoonlijk bericht geweest zijn van het feit dat u gezocht wordt en hebben jullie nooit een arrestatiebevel ontvangen (CGVS, p. 20), wat zou willen zeggen dat u zonder connectie in de politie geen flauw benul zou hebben van het feit dat u gezocht wordt. U vertelde nochtans zelf dat een arrestatiebevel normaliter meerdere malen door het politiekantoor naar het adres van de gezochte persoon gestuurd wordt (CGVS, p. 20). U kon echter niet zeggen of dit in uw geval al dan niet gebeurd was, vermits u twee dagen, en uw moeder vier dagen, na uw desertie het huis verlieten (CGVS, p. 20). U heeft er bovendien geen weet van of de politie ooit aan uw deur gestaan heeft om u te komen zoeken (CGVS, p. 29). Dat u hiervan niet op de hoogte bent gezien uw familie het huis verliet, is echter niet afdoende. Waarom het niet mogelijk zou zijn om u, desnoods via via, ook hierover alsnog te informeren is niet duidelijk. U heeft immers nog uw ooms in Irak en had contact met Mohaned. U toonde op geen enkele manier aan waarom zij niet bij de leegstaande woning zouden kunnen langsgaan en /of zich zouden kunnen informeren over wie eventueel nog is langs geweest nadat u en uw moeder de woning verlieten.

Bovendien verklaart het feit dat u en uw moeder de woning verlieten geenszins waarom u helemaal niet op de hoogte bent van het verdere verloop van het vermeende onderzoek naar uw desertie. U verklaarde nochtans aanvankelijk dat een onderzoekscomité binnen de 48 à 72 uur een beslissing moet nemen over een dossier, wat zou willen zeggen dat deze beslissing in augustus 2015 moet gevallen zijn (CGVS, p. 18). Later gepolst of u verdere info kon geven over de stand van uw dossier, vertelde u daarentegen dat er pas binnenkort een beslissing zal komen van het onderzoekscomité (CGVS, p. 22). Dat dit er binnenkort zou komen, blijkt echter slechts een vermoeden van uwentwege te zijn. U ging zelfs verder en beweerde dat u, afhankelijk van de beslissing van dit onderzoekscomité, mogelijks nog meer in de problemen zou geraken en dat zij u zelfs zouden kunnen doden (CGVS, p. 22). Concrete informatie kon u niet geven. U weet verder ook niet of u reeds bij verstek veroordeeld bent (CGVS, p. 29-30). Gepeild of Mohaned u dit niet zou laten weten, antwoordde u dat u Mohaned al vier maanden niet had gehoord. Hij zou niet meer op uw berichten reageren (CGVS, p. 6 en 30). U verklaarde echter ook af en toe nog contact te hebben met andere collega's via Instagram (CGVS, p. 29). Echter, u heeft sinds u in België bent zelf geen enkele poging ondernomen om informatie over de stand van zaken in te winnen via deze contacten. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u navraag zou hebben gedaan naar het stilzwijgen van Mohaned. Dat u dermate weinig kan vertellen over uw desertiedossier en tevens niet de moeite deed u bijkomend te informeren bij Mohaned, dan wel uw andere collega's, doet verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Ter staving van uw desertie legde u een politieopdracht inzake het opgerichte onderzoekscomité en een arrestatiebevel voor. Vooreerst dient te worden vermeld dat documenten slechts een bewijswaarde kunnen worden toegekend in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Blijkt verder dat u louter een kopie van deze documenten kon voorleggen. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter, kan aan kopieën sowieso geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dient te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten temeer daar uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat alle Iraakse documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Verder moet opgemerkt worden dat het document dat u aanduidt als zijnde een arrestatiebevel, in feite geen arrestatiebevel is. Na vertaling bleek namelijk dat u slechts de begeleidende brief die bij een arrestatiebevel wordt gevoegd, voorlegde en dus niet het arrestatiebevel als dusdanig. Daarenboven kunt u niet situeren wanneer u door Mohaned ingelicht werd over het vermeende arrestatiebevel. Aanvankelijk vertelde u dat u de brief op 24 december 2015 ontvangen had, gezien dit volgens u zo op de brief stond (CGVS, p. 32). Verduidelijkt dat u diende te zeggen wanneer u de brief in België had ontvangen, zei u: 'dat weet ik niet, rond die periode, wat mij nu interesseert is mijn moeder'. De vraag opnieuw gesteld, zei u vervolgens de brief in oktober 2015 te hebben gekregen. U kwam tijdens het gehoor echter slechts tot deze conclusie nadat u de Arabische naam van de maand op de brief had vergeleken met de kalender op uw gsm (gezien u de gebruikte Arabische term voor die maand niet kende) (CGVS, p. 32-33). U had uit zichzelf duidelijk geen enkel idee in welke periode u over deze brief werd ingelicht, hetgeen behoorlijk merkwaardig is. Het ontvangen van een arrestatiebevel is namelijk een essentieel element in uw asielrelaas en, in het kader van een geloofwaardig verhaal, een uiterst belangrijk bewijsstuk waardoor men redelijkerwijs kan verwachten dat een asielzoeker hier dan ook veel waarde aan hecht. Dat u het ontvangen van de brief helemaal niet kunt kaderen in de tijd, is het zoveelste element dat uw geloofwaardigheid doet wankelen. Voorts legde u nog een lijst neer van uw politiedienst, ondertekend door uw majoor, waarop de personen die vluchtten in oktober 2015 opgelijst werden. Opnieuw dient echter gesteld te worden dat het een kopie betreft waaraan dus geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien dient opgemerkt te worden dat op die lijst melding wordt gemaakt van ene 'M.(...) N.(...) D.(...) Y.(...) al S.(...)'. Uw voornaam "S.(...)" komt op de lijst niet voor. Dat u in Irak onder een andere naam gekend, i.c. M.(...), is een gegeven dat u nergens heeft aangebracht. Nochtans kan verwacht worden dat u dit zou hebben aangegeven wanneer u het betreffende document, waarmee u stelt uw relaas te kunnen

staven, voorlegde. Tot slot dienen er ernstige vragen gesteld te worden bij de wijze waarop u het land ontvluchtte. U reisde immers het land op legale wijze uit via de luchthaven van Bagdad, hetgeen in schril contrast staat met uw vrees gezocht en gearresteerd te worden door de autoriteiten. U was er zich nochtans van bewust dat u vanaf de vijftiende dag na een onwettige aanwezigheid bij leger of politie als deserteur beschouwd werd en dat er een onderzoek zou gestart worden (CGVS, p. 27). Gezien u op 19/7/2015 uw werkplek verliet, zou hieruit volgen dat u vanaf 4/8/2015 als deserteur werd beschouwd. Bovendien blijkt dit ook uit de documenten die u voorlegde, i.c. het onderzoekscomité belast met het onderzoek naar uw desertie werd op 4/8/2015 opgericht. Dat u desondanks besloot op 9/8/2015 legaal via de luchthaven van Bagdad uw land te verlaten doet eens te meer vragen rijzen bij uw beweerde desertie en vrees hiervoor te worden vervolgd. Indien u effectief door de autoriteiten gezocht wordt, zoals u verklaarde, lijkt het een zeer onverstandige en risicovolle onderneming om uw land via een grenscontrole in de luchthaven te verlaten. Gepeild naar uw vrees tegengehouden te worden in de luchthaven, vertelde u dat de officier aan de grenscontrole wel informeerde naar uw reisbestemming en job, maar dat hij u zonder problemen liet passeren (CGVS, p. 30). U gevraagd of dat niet raar was vermits u geseind stond, legde u uit dat u maar twee controleposten passeerde en dat u geen crimineel bent. U vroeg zich voorts af hoe het aan de controleposten zou geweten zijn dat u gezocht wordt én u wees erop dat uw naam niet vanaf de eerste dag geseind staat (CGVS p. 30 en 31). Zoals reeds aangehaald werd u sedert 4/8/2015 als deserteur beschouwd en werd een onderzoekscomité opgericht (zie supra). U wist daarenboven zelf nog te vertellen dat dit comité binnen de 48 of 72 uur tot een beslissing moet komen (CGVS, p. 18). De autoriteiten hadden bijgevolg ruim de tijd om uw naam te seinen indien zij dat nodig achtten. Dit terzijde, dat u die beweert een vrees te hebben voor vervolging omwille van desertie, besliste om legaal het land te verlaten en aldus het risico nam alsnog te worden opgepakt, is niet aannemelijk.

Uit wat voorafgaat dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Bijgevolg kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten, kunnen de hierboven omschreven appreciatie niet ombuigen in positieve zin. Zo tonen uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart en 'onthemde'-kaarten enkel uw identiteit en herkomst aan, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist. De overlijdensakte van uw vader en het juridisch dossier in verband met zijn moord tonen louter aan dat uw vader werd gedood in 2006. Hoewel deze feiten niet ter discussie staan, houden deze geen verband met uw asielrelaas en hebben derhalve geen verdere bewijswaarde om uw asielrelaas kunnen staven. Uw politiebadge, foto van het werk en het bewijs van afgifte van uw wapen staven uw politiecarrière, hetgeen evenmin ter discussie staat. Echter, uit deze documenten kan niet worden afgeleid dat u werkelijk problemen zou gekend hebben met uw kapitein of de al Khafaji-stamleden en nu wordt vervolgd omdat u deserteerde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers

sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers

in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van:

“ - artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet") artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn")

- Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn
- artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")
- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van “de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Eerstens kunnen er ernstige vragen worden gesteld bij de door u geschetste gang van zaken.

Zo mag het vooreerst verbazen dat u informatie kreeg doorgespeeld over een wagen vol explosieven die onderweg zou zijn vanuit Diyala naar Bagdad. De vraag dringt zich immers op hoe de firqa hiervan op de hoogte was en hoe het geweten was dat deze wagen onderweg was naar Bagdad. Voorts rijst hierbij de vraag waarom deze wagen niet onderweg onderschept werd van zodra geweten was dat deze geladen was met explosieven temeer daar op dat moment niet kon geweten zijn naar waar de wagen precies onderweg was en wat het eventuele doelwit was. Dat het risico zou genomen zijn dat de wagen, dan wel de explosieven, nog voor de aankomst in Bagdad tot ontploffen zou worden gebracht mag toch verbazen.

Vervolgens kunnen vragen gesteld worden bij de vermeende reactie van uw kapitein op de boodschap inzake de wagen vol explosieven. Toen u hem de goedkeuring vroeg om de boodschap te verspreiden, zou uw kapitein gesteld hebben de informatie te laten vallen en dat jullie er later over zouden spreken (CGVS, p. 21). Hij zou volgens u in shock en verbaasd geweest zijn en zei: ‘laat maar, raak niets aan’ (CGVS, p. 22). Het lijkt echter heel vreemd dat uw kapitein in shock en verbaasd zou geweest zijn. Als kapitein, die de taken van de in verlof zijnde majoor Hazem, kan namelijk verondersteld worden dat hij sowieso op de hoogte is van de te volgen procedures in geval een verdacht voertuig gesignaleerd wordt en dat hij uw telefoon bijgevolg kon verwachten. Gezien uw beweringen dat de kapitein bovendien betrokken was bij de zaak van het explosieven bevattende voertuig, is het eens zo merkwaardig dat de kapitein “verbaasd en in shock” was toen hij uw telefoontje kreeg. Volgens uw verklaringen bleek hij echter geen antwoord klaar te hebben op uw verzoek de boodschap te verspreiden, hetgeen erg bevreemdend is. Door u overigens te bevelen de boodschap niet door te geven, wat indruist tegen de vooropgestelde regels, maakte hij zichzelf namelijk onmiddellijk verdacht. Dit is niet aannemelijk.

Ook de reactie van uw kapitein nadat u de boodschap aan de controleposten doorgaf, is bedenkelijk. Nadat hij ontdekt had dat de boodschap was doorgegeven, zou hij gezegd hebben: ‘ik kom zo naar de fauj (regiment) en zal u een lesje leren’ (CGVS, p. 21). U voegde daar later aan toe dat uw kapitein zei: ‘ik had toch gezegd dat die informatie niet moest doorgegeven worden, ik kom zo en we zullen zien’ (CGVS, p. 24). Dat uw corrupte kapitein, waarvan u net een bevel had genegeerd, u zou bellen om u te verwittigen dat hij onderweg was om u een lesje te leren, is allerminst geloofwaardig. Op die manier gaf hij u immers de perfecte opportuniteit alsnog te ontkomen. U verklaarde ook zelf dat u na de verspreiding van de boodschap aanvankelijk op uw post bleef zitten en pas vluchtte na de telefonische waarschuwing van uw kapitein (CGVS, p. 23). Men kan daarentegen veronderstellen dat een corrupte kapitein die u een lesje wil leren u niet de kans zou geven om te vluchten.

U heeft daarenboven niemand van uw politiedienst geïnformeerd over wat u meemaakte, zelfs niet uw collega waarmee u samenwerkte op het moment van de feiten, hetgeen er onlogisch is en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Hoewel u aanvankelijk uitlegde dat u altijd met twee personen op de communicatiedienst werkte (CGVS, p. 12), zou uw collega op het moment van de boodschap in kwestie aan het pauzeren geweest zijn in de slaapkamer. U koos ervoor hem niet te storen, geen advies te vragen en hem zelfs niet te verwittigen bij uw vertrek (CGVS, p. 24). Deze gang van zaken is op zijn minst verbazend. U verklaarde namelijk het bevel van de kapitein, iemand die u beschreef als crimineel, een monster, iemand waartegen niemand durft in te gaan, naast u neergelegd te hebben om mensenlevens te redden (CGVS, p. 24). Echter, niettegenstaande uw keuze het bevel te negeren en bewust risico te lopen ten voordele van het redden van mensenlevens, besliste u daarentegen uw post onbemand achter te laten, een actie die evenzeer mensenlevens kan kosten. U kon nochtans zonder enige moeite uw pauzerende collega gewaarschuwd hebben en deze

omstandigheden verholpen hebben. Dat u enerzijds een plichtsbewuste beslissing zou genomen hebben met gevaar voor eigen leven en anderzijds uw post zonder nadenken onbemand achtergelaten zou hebben, is contradictorisch. U bracht evenmin uw majoor op de hoogte van het dreigtelefoontje van uw kapitein, het feit dat u onderdook noch van de bedreiging door de al Khafaji-stamleden. Men zou nochtans kunnen verwachten dat u toch een poging zou ondernomen hebben om bescherming te zoeken bij de majoor, minstens hem om raad zou gevraagd hebben. Immers, hij was ook degene die u contacteerde en om raad vroeg nadat de kapitein u de opdracht had gegeven de boodschap niet door te geven. Zelfs al zou hij u niet kunnen beschermd hebben (CGVS, p. 26), het is geenszins aannemelijk dat u hem hoe dan ook niet contacteerde om u te informeren over de mogelijkheden die u eventueel had om een oplossing te vinden voor uw probleem. Dat de majoor, door u ingelicht over de weigering van de kapitein de boodschap inzake het voertuig met explosieven door te geven, niet zou gealarmeerd zijn en de zaak niet zelf zou hebben willen opvolgen is overiges ook hoogst onwaarschijnlijk. In die optiek kan dan ook verondersteld worden dat uw majoor u wel degelijk, minstens met raad, zou hebben kunnen bijstaan.

Dat u vervolgens nog twee dagen thuis zou gewoond hebben na het vermeende dispuut met uw kapitein is evenzeer erg bedenkelijk. Zo zou u onmiddellijk na het telefoontje van uw kapitein uw post verlaten hebben en zelfs geen tijd genomen hebben om uw pauzerende collega te waarschuwen uit schrik voor wat uw kapitein u zou aandoen (CGVS, p. 24), om vervolgens twee dagen thuis te verblijven (CGVS, p. 24-25). Indien er in uw hoofde werkelijk een gegronde vrees ten aanzien van uw kapitein zou bestaan, is het echter weinig waarschijnlijk dat u nog enkele dagen thuis zou verblijven. U wist op dat moment namelijk niet of uw kapitein al dan niet gearresteerd was. In het geval dat hij u een lesje zou willen leren, zou hij, gezien zijn functie, uw adres bovendien eenvoudigweg kunnen bemachtigen en u thuis kunnen komen opzoeken. In het kader van een geloofwaardig relaas kan verwacht worden dat u zich zou behoeden voor een dergelijk scenario. Dat u toch het risico nam om gewoon naar huis te gaan, ondanks de zogenaamde vrees voor uw leven, doet verder vermoeden dat uw vrees weinig oprecht is. Tot slot zijn er enkele bedenkingen te maken aangaande de bedreiging door de al Khafaji-stamleden. U verklaarde meermaals dat u vreesde vermoord te worden door deze stamleden (CGVS, p. 25 en 31) en legde uit dat het beschieten van uw huis een eerste bedreiging betekende en dat u tijdens een tweede bedreiging vermoord zou worden (CGVS, p. 25). Vooreerst is het opmerkelijk dat zij vier dagen zouden wachten alvorens langs te komen. Op die manier geven ze u ruim de tijd om uw vlucht voor te bereiden. Dat zij zich, indien ze werkelijk naar u op zoek zijn om u te doden, bij een eerste bezoek zouden beperken tot het louter langs uw huis rijden en u hierbij zouden waarschuwen van hun intenties zonder verder enig actie naar u toe te ondernemen, is eens zo opmerkelijk. Er kan immers verondersteld worden dat zij, indien effectief uit op wraak, kost wat kost zouden willen vermijden dat u aan hun wraakactie zou ontkomen. Bovendien is er naast dit ene schietincident niets meer gebeurd en zijn zij u zelfs niet komen zoeken (CGVS, p. 26-27). Dat u en uw moeder het huis verlieten na dit schietincident is geen afdoende verklaring voor het feit dat u hieromtrent geen verdere informatie heeft gezocht. U of uw familie had zich namelijk perfect kunnen informeren bij bijvoorbeeld burens en/of buurtbewoners.

Ten tweede was u over de ganse lijn vaag en weinig doorleefd en kon u verschillende elementen, cruciaal in uw asielrelaas, onvoldoende toelichten, hetgeen de waarachtigheid van uw asielrelaas andermaal in het gedrang bracht.

Zo weet u niet wanneer het onderzoek naar de wagen vol explosieven en de link met de kapitein gestart is, wat de conclusies van het onderzoek zijn, wat de precieze link was tussen de kapitein en de wagen vol explosieven en wanneer de kapitein precies gearresteerd en vrijgelaten werd. U kon niet met zekerheid zeggen of de kapitein de dag van de ontdekking van de wagen met explosieven of de dag erna gevat werd (CGVS, p. 26). Gepeild naar het moment van zijn vrijlating, blijkt u dit geenszins te weten, zelfs niet bij benadering. U komt hier dan ook niet verder dan op te merken dat hij 'later' werd vrijgelaten (CGVS, p. 21 en 26). Gepolst of Mohaned u hierover niet meer kon vertellen, zei u dat hij geen details gaf. Hij zei enkel dat de kapitein werd opgepakt, zo verklaarde u (CGVS, p. 26). Echter, uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u doorgedreven pogingen ondernam om via Mohaned bijkomende informatie te verkrijgen. U bent nochtans politieagent én had gedurende lange tijd na uw vlucht uit Irak contact met uw collega Mohaned (CGVS, p. 6). Er kan bijgevolg gesteld worden dat de informatie omtrent het onderzoek naar de explosieven en hetgeen zich na uw vlucht nog voordeed zonder twijfel beschikbaar was. Dat Mohaned u niets meer heeft verteld, kan daarom niet gelden als een afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis. U had namelijk ook zelf om bijkomende informatie aan Mohaned kunnen vragen teneinde een duidelijk beeld te krijgen van de gehele situatie. Feit blijft dan ook dat u bitter weinig details kent over hetgeen gebeurde nadat u uw werk verliet. Deze elementen raken echter stuk voor stuk aan de kern van uw asielrelaas en zijn derhalve essentieel voor de beoordeling van uw oprechtheid, uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst en uw nood aan internationale bescherming. Uw onwetendheid doet dan ook reeds de nodige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas en bijgevolg uw beweerde vrees voor vervolging.

Voorts ontbeerde uw beschrijving van het incident met de al Khafaji-stamleden ook elke diepgang. De stamleden zouden uw huis gepasseerd zijn, in de lucht geschoten hebben en geroepen hebben dat ze tot de al Khafajistam behoren (CGVS, p. 25 en 29). U gevraagd meer te vertellen over dit incident, verklaarde u over niet veel info te beschikken gezien u niet thuis was op het moment van de feiten. U wist enkel dat de stamleden met auto's voorbij reden en dat uw moeder hen noch gesproken, noch gezien heeft (CGVS, p. 25-26). Dat u dermate weinig elementen over het voorval kunt vertellen terwijl uw moeder op het moment van het incident thuis was, is weinig waarschijnlijk. Zelfs al zou uw moeder niets gezien hebben, uit niets blijkt dat jullie niet de mogelijkheid zouden gehad hebben jullie hieromtrent alsnog te informeren bij buurtbewoners of getuigen. Voorts kon u op geen enkele manier aantonen dat de mannen die uw huis passeerden effectief tot de al Khafaji-stam behoorden. U haalde aan, dat de mannen zouden geroepen hebben dat ze tot die stam behoren. Dit blijft echter louter een bewering uwentwege. Voorts haalde u nog aan dat de kapitein vanuit de gevangenis het stamhoofd inlichtte van uw arrestatie (CGVS, p. 21). Ook dit is een loutere bewering van uw kant. Hoe u dit bovendien zou te weten gekomen zijn is ook geenszins duidelijk. Dat zij specifiek naar u op zoek waren, kon u evenmin hardmaken. U leidde dit slechts af uit het feit dat zij Khafaji-stamleden zijn en langs uw huis reden, ze zouden u echter niet vernoemd hebben (CGVS, p. 29). Dat u aldus gevisieerd werd, valt uit voorgaande uiteraard niet af te leiden. Blijft daarenboven de vraag hoe de kapitein wist dat u de verantwoordelijke was voor zijn arrestatie. U werkte immers altijd met twee op de dienst en u verklaarde ook zelf dat elke wagen die aan een checkpoint passeert, gecontroleerd moet worden (CGVS, p. 26). De explosieven zouden op deze manier dus sowieso kunnen gevonden worden, met of zonder uw verspreide boodschap. Hoe dan ook is er geen enkele aanwijzing waaruit blijkt dat er enig verband bestaat tussen uw kapitein en het schietincident.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het schietincident helemaal niet vermeld heeft. U verklaarde enkel dat de stamgenoten van uw kapitein u thuis kwamen zoeken (CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS vertelde u daarenboven meermaals dat uw huis beschoten werd (CGVS, p. 25 en 26). Pas op het einde van het gehoor op het CGVS, na confrontatie met het feit dat u de beschieting niet had vermeld op DVZ, werd duidelijk dat de stamleden niet uw huis beschoten maar slechts in de lucht schoten (CGVS, p. 29). Als verklaring voor het feit dat u het schietincident niet vermeldde op DVZ, zei u dat de ambtenaar het u niet had gevraagd (CGVS, p. 29). Echter, gezien u gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht en gezien een schietincident een niet te verwaarlozen feit vormt, kan alsnog verwacht worden dat u dit op eigen initiatief zou vermelden op DVZ. Dat u daarenboven meermaals verklaarde dat uw huis beschoten werd, om dit vervolgens af te zwakken naar 'in de lucht schieten', doet verder twijfels rijzen bij uw oprechtheid. Ten gevolge van het geheel aan bovenstaande vaagheden, ontbrekende en onlogische elementen, wordt uw geloofwaardigheid inzake het dispuut met uw kapitein en zijn stamleden ernstig in twijfel getrokken en kon u het CGVS derhalve niet overtuigen van de waarachtigheid.

Naast uw vrees voor uw kapitein en zijn stamgenoten, vreest u ook door uw politie-eenheid gezocht en veroordeeld te worden wegens desertie als gevolg van het onaangekondigd verlaten van uw post.

Mohaned zou u in de maand na uw aankomst in België (augustus 2015) op de hoogte gebracht hebben dat er een onderzoekscomité naar u werd opgericht. Enkele maanden later zou er daarenboven een arrestatiebevel uitgevaardigd zijn waaruit blijkt dat u gezocht wordt wegens desertie, op grond van artikel 5 van de Internal Security Forces Penal Code 14/2008 (Interne Veiligheidsdiensten Strafwet). Uw verklaringen wisten het CGVS echter geenszins te overtuigen van de waarachtigheid van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen wegens desertie.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS, p. 21), merkt het CGVS op dat u uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven, niet aannemelijk kon maken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen met uitstel. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, doch enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. Uit

wat volgt blijkt dat u ook geen overtuigende, concrete elementen kon aanreiken die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Zo heeft u eerst en vooral geen enkel idee welke straf u riskeert indien u in Irak zou worden aangehouden op grond van artikel 5 van de Internal Security Forces Penal Code 14/2008. Dit artikel in de strafwet voor de Federale Politie en de Iraakse Politiedienst (IPS) bepaalt dat politielui die ongewettigd afwezig zijn een straf opgelegd krijgen van minder dan zes maanden. Indien een dergelijke afwezigheid zich herhaalt, bedraagt de maximale straf één jaar gevangenisstraf (zie informatie in administratief dossier). Bovendien bepaalt artikel 39 van deze strafwet dat de rechtbanken een gevangenisstraf van minder dan drie jaar mogen omzetten in een boete, op voorwaarde dat op de begane misdaad geen straffen staan van meer dan drie jaar. Echter, u wist niets van dit alles. U gevraagd naar de strafmaat die op artikel 5 staat, zei u: 'gevangenis of zo iets'. Hoelang u precies zou worden opgesloten, wist u niet, maar u wees erop dat het CGVS dit kon googelen. Gevraagd of u dat niet zelf heeft opgezocht, verklaarde u van niet maar dat u dit nu wel wilde doen. Dat u dit pas een jaar na datum zou opzoeken, op aanraden van het CGVS, getuigt echter van weinig belangstelling in uw eigen zaak. Verder geïnformeerd of u nooit heeft willen weten welke straf u riskeerde, zei u: 'nee, nooit maar het gaat zeker over gevangenis' (CGVS, p. 27). Los van het feit dat u niet kon zeggen welke straf u boven het hoofd zou hangen, bleek u ook geeneens te kunnen aangeven welke straf deserteurs in het algemeen doorgaans krijgen. U beperkte zich hier tot de loutere opmerking "gevangenis" (CGVS p. 28). Er kan toch worden verondersteld dat u een zekere interesse aan de dag zou leggen en u duidelijk zou informeren aangaande de eventuele straf die u te wachten staat omwille van uw desertie ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak. Uw onwetendheid en complete desinteresse raken aan de kern van uw relaas waardoor uw geloofwaardigheid op ernstige wijze wordt ondermijnd. Wanneer de mogelijkheid tot het vragen van amnestie werd aangehaald, begon u dan weer over uw vrees voor de al Khafaji-stam (CGVS p. 28). Zoals hoger reeds werd aangetoond, kan aan uw beweerde problemen met deze stam echter geen geloof worden gehecht.

Ook uw verdere verklaringen omtrent uw beweerde desertie konden uw geloofwaardigheid niet herstellen gezien zij steeds erg vaag en op de vlakte bleven. Vooreerst werden u noch uw moeder op enig moment persoonlijk op de hoogte gebracht van het feit dat u gezocht wordt wegens desertie. U baseerde zich enkel op uw eigen veronderstelling dat u na de vijftiende dag van uw desertie zou gezocht worden wegens desertie. Pas toen u Irak reeds verlaten had, zou u het eerste bewijs via Mohaned ontvangen hebben, namelijk een brief over de oprichting van een onderzoekscomité. U kon daarenboven niet duiden hoe Mohaned aan deze brief en het latere arrestatiebevel geraakt was. Enerzijds verklaarde u dat uw desertie geen geheim is, iedereen dat weet en dergelijke documenten gemakkelijk te vinden zijn (CGVS, p. 21), terwijl u anderzijds beweerde dat Mohaned al lang dood zou zijn indien men te weten zou komen dat hij een kopie naar u had doorgestuurd (CGVS, p. 19). Hoe hij dan toch deze documenten wist te kopiëren, kon u niet zeggen. Ook over het ontvangen van het arrestatiebevel bent u eerder vaag. Zo zou u of uw familie nooit persoonlijk bericht geweest zijn van het feit dat u gezocht wordt en hebben jullie nooit een arrestatiebevel ontvangen (CGVS, p. 20), wat zou willen zeggen dat u zonder connectie in de politie geen flauw benul zou hebben van het feit dat u gezocht wordt. U vertelde nochtans zelf dat een arrestatiebevel normaliter meerdere malen door het politiekantoor naar het adres van de gezochte persoon gestuurd wordt (CGVS, p. 20). U kon echter niet zeggen of dit in uw geval al dan niet gebeurd was, vermits u twee dagen, en uw moeder vier dagen, na uw desertie het huis verlieten (CGVS, p. 20). U heeft er bovendien geen weet van of de politie ooit aan uw deur gestaan heeft om u te komen zoeken (CGVS, p. 29). Dat u hiervan niet op de hoogte bent gezien uw familie het huis verliet, is echter niet afdoende. Waarom het niet mogelijk zou zijn om u, desnoods via via, ook hierover alsnog te informeren is niet duidelijk. U heeft immers nog uw ooms in Irak en had contact met Mohaned. U toonde op geen enkele manier aan waarom zij niet bij de leegstaande woning zouden kunnen langsgaan en /of zich zouden kunnen informeren over wie eventueel nog is langs geweest nadat u en uw moeder de woning verlieten.

Bovendien verklaart het feit dat u en uw moeder de woning verlieten geenszins waarom u helemaal niet op de hoogte bent van het verdere verloop van het vermeende onderzoek naar uw desertie. U verklaarde nochtans aanvankelijk dat een onderzoekscomité binnen de 48 à 72 uur een beslissing moet nemen over een dossier, wat zou willen zeggen dat deze beslissing in augustus 2015 moet gevallen zijn (CGVS, p. 18). Later gepolst of u verdere info kon geven over de stand van uw dossier, vertelde u daarentegen dat er pas binnenkort een beslissing zal komen van het onderzoekscomité (CGVS, p. 22). Dat dit er binnenkort zou komen, blijkt echter slechts een vermoeden van uwentwege te zijn. U ging zelfs verder en beweerde dat u, afhankelijk van de beslissing van dit onderzoekscomité, mogelijks nog meer in de problemen zou geraken en dat zij u zelfs zouden kunnen doden (CGVS, p. 22). Concrete informatie kon u niet geven. U weet verder ook niet of u reeds bij verstek veroordeeld bent (CGVS, p. 29-30). Gepeild of Mohaned u dit niet zou laten weten, antwoordde u dat u Mohaned al vier maanden niet had gehoord. Hij zou niet meer op uw berichten reageren (CGVS, p. 6 en 30). U

verklaarde echter ook af en toe nog contact te hebben met andere collega's via Instagram (CGVS, p. 29). Echter, u heeft sinds u in België bent zelf geen enkele poging ondernomen om informatie over de stand van zaken in te winnen via deze contacten. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u navraag zou hebben gedaan naar het stilzwijgen van Mohaned. Dat u dermate weinig kan vertellen over uw desertiedossier en tevens niet de moeite deed u bijkomend te informeren bij Mohaned, dan wel uw andere collega's, doet verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Ter staving van uw desertie legde u een politieopdracht inzake het opgerichte onderzoekscomité en een arrestatiebevel voor. Vooreerst dient te worden vermeld dat documenten slechts een bewijswaarde kunnen worden toegekend in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Blijkt verder dat u louter een kopie van deze documenten kon voorleggen. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter, kan aan kopieën sowieso geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dient te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten temeer daar uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat alle Iraakse documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Verder moet opgemerkt worden dat het document dat u aanduidt als zijnde een arrestatiebevel, in feite geen arrestatiebevel is. Na vertaling bleek namelijk dat u slechts de begeleidende brief die bij een arrestatiebevel wordt gevoegd, voorlegde en dus niet het arrestatiebevel als dusdanig. Daarenboven kunt u niet situeren wanneer u door Mohaned ingelicht werd over het vermeende arrestatiebevel. Aanvankelijk vertelde u dat u de brief op 24 december 2015 ontvangen had, gezien dit volgens u zo op de brief stond (CGVS, p. 32). Verduidelijkt dat u diende te zeggen wanneer u de brief in België had ontvangen, zei u: 'dat weet ik niet, rond die periode, wat mij nu interesseert is mijn moeder'. De vraag opnieuw gesteld, zei u vervolgens de brief in oktober 2015 te hebben gekregen. U kwam tijdens het gehoor echter slechts tot deze conclusie nadat u de Arabische naam van de maand op de brief had vergeleken met de kalender op uw gsm (gezien u de gebruikte Arabische term voor die maand niet kende) (CGVS, p. 32-33). U had uit zichzelf duidelijk geen enkel idee in welke periode u over deze brief werd ingelicht, hetgeen behoorlijk merkwaardig is. Het ontvangen van een arrestatiebevel is namelijk een essentieel element in uw asielrelaas en, in het kader van een geloofwaardig verhaal, een uiterst belangrijk bewijsstuk waardoor men redelijkerwijs kan verwachten dat een asielzoeker hier dan ook veel waarde aan hecht. Dat u het ontvangen van de brief helemaal niet kunt kaderen in de tijd, is het zoveelste element dat uw geloofwaardigheid doet wankelen. Voorts legde u nog een lijst neer van uw politiedienst, ondertekend door uw majoor, waarop de personen die vluchtten in oktober 2015 opgelijst werden. Opnieuw dient echter gesteld te worden dat het een kopie betreft waaraan dus geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien dient opgemerkt te worden dat op die lijst melding wordt gemaakt van ene 'M.(...) N.(...) D.(...) Y.(...) al S.(...)'. Uw voornaam "S.(...)" komt op de lijst niet voor. Dat u in Irak onder een andere naam gekend, i.c. M.(...), is een gegeven dat u nergens heeft aangebracht. Nochtans kan verwacht worden dat u dit zou hebben aangegeven wanneer u het betreffende document, waarmee u stelt uw relaas te kunnen staven, voorlegde. Tot slot dienen er ernstige vragen gesteld te worden bij de wijze waarop u het land ontvluchtte. U reisde immers het land op legale wijze uit via de luchthaven van Bagdad, hetgeen in schril contrast staat met uw vrees gezocht en gearresteerd te worden door de autoriteiten. U was er zich nochtans van bewust dat u vanaf de vijftiende dag na een onwettige aanwezigheid bij leger of politie als deserteur beschouwd werd en dat er een onderzoek zou gestart worden (CGVS, p. 27). Gezien u op 19/7/2015 uw werkplek verliet, zou hieruit volgen dat u vanaf 4/8/2015 als deserteur werd beschouwd. Bovendien blijkt dit ook uit de documenten die u voorlegde, i.c. het onderzoekscomité belast met het onderzoek naar uw desertie werd op 4/8/2015 opgericht. Dat u desondanks besloot op 9/8/2015 legaal via de luchthaven van Bagdad uw land te verlaten doet eens te meer vragen rijzen bij uw beweerde desertie en vrees hiervoor te worden vervolgd. Indien u effectief door de autoriteiten gezocht wordt, zoals u verklaarde, lijkt het een zeer onverstandige en risicovolle onderneming om uw land via een grenscontrole in de luchthaven te verlaten. Gepeild naar uw vrees tegengehouden te worden in de luchthaven, vertelde u dat de officier aan de grenscontrole wel informeerde naar uw reisbestemming en job, maar dat hij u zonder problemen liet passeren (CGVS, p. 30). U gevraagd of dat niet raar was vermits u geseind stond, legde u uit dat u maar twee controleposten passeerde en dat u geen crimineel bent. U vroeg zich voorts af hoe het aan de controleposten zou geweten zijn dat u gezocht wordt én u wees erop dat uw naam niet vanaf de eerste dag geseind staat (CGVS p. 30 en 31). Zoals reeds aangehaald werd u sedert 4/8/2015 als deserteur beschouwd en werd een onderzoekscomité opgericht (zie supra). U wist daarenboven zelf nog te vertellen dat dit comité binnen de 48 of 72 uur tot een beslissing moet komen (CGVS, p. 18). De autoriteiten hadden bijgevolg ruim de tijd om uw naam te seinen indien zij dat nodig achtten. Dit terzijde, dat u die beweert een vrees te hebben voor vervolging omwille van desertie, besliste om legaal het land te verlaten en aldus het risico nam alsnog te worden opgepakt, is niet aannemelijk.

Uit wat voorafgaat dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Bijgevolg kan in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de

Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten, kunnen de hierboven omschreven appreciatie niet ombuigen in positieve zin. Zo tonen uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart en 'onthemde'-kaarten enkel uw identiteit en herkomst aan, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist. De overlijdensakte van uw vader en het juridisch dossier in verband met zijn moord tonen louter aan dat uw vader werd gedood in 2006. Hoewel deze feiten niet ter discussie staan, houden deze geen verband met uw asielrelaas en hebben derhalve geen verdere bewijswaarde om uw asielrelaas kunnen staven. Uw politiebade, foto van het werk en het bewijs van afgifte van uw wapen staven uw politiecarrière, hetgeen evenmin ter discussie staat. Echter, uit deze documenten kan niet worden afgeleid dat u werkelijk problemen zou gekend hebben met uw kapitein of de al Khafaji-stamleden en nu wordt vervolgd omdat u deserteerde.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker wenst op te merken dat de "ernstige vragen" die verwerende partij opwerpt allemaal gebaseerd zijn op tegenstellingen tussen verzoekers verklaringen enerzijds en anderzijds veronderstellingen van verwerende partij over hoe bepaalde gebeurtenissen zouden moeten verlopen, en hoe verzoeker en andere personen volgens verwerende partij zouden moeten reageren of handelen en het beginsel van objectiviteit schendt. Het weze benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De door verzoeker geschetste gang van zaken wordt door de commissaris-generaal op tal van aspecten terecht ongeloofwaardig geacht. Verzoeker toont echter niet aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet objectief is geweest of bevooroordeeld. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot voormeld algemeen betoog doch geen enkel concreet argument bijbrengt om de gedane specifieke en pertinente vaststellingen te weerleggen. Waar verzoeker stelt dat de voormelde "ernstige vragen" als enige basis worden aangenomen voor het vaststellen van de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, wordt erop gewezen dat ook werd vastgesteld dat verzoekers vage en weinig doorleefde verklaringen met betrekking tot zijn problemen met de kapitein afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Voorts legt verzoeker met betrekking tot de problemen die hij zou kennen omwille van desertie ronduit ongeloofwaardige verklaringen af. Het is dan ook het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij recent via een ex-collega een kopie van de beslissing waarbij hij effectief veroordeeld wordt wegens desertie ontving en dat dit document samen met een vertaling later door middel van een aanvullende nota zal worden overgemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker dit document en de vertaling ervan niet overmaakte aan de Raad. Bij de aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd werden deze stukken evenmin gevoegd.

Waar verzoeker van mening is dat hij politieman een risicoprofiel heeft die in Bagdad "een ernstig en reëel risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of minstens ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", en naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2012 en 2014 verwijst moet worden opgemerkt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke.

Ter terechtzitting geeft verzoeker te kennen dat hij homoseksueel is, dat hij in Irak een geheime relatie heeft gehad met een man en dat deze man in verdachte omstandigheden om het leven is gekomen. Verzoeker voegt ter staving een aantal verklaringen van personen werkzaam in het opvangcentrum waar hij verblijft, een aantal foto's en twee documenten waaruit zou blijken dat verzoeker door zijn familie werd verstoten.

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de asielzoeker toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer)

gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is.

Ter terechtzitting, die overigens achter gesloten deuren plaatsvond, werd verzoeker de mogelijkheid gegeven om de pas kenbaar gemaakte homoseksualiteit nader toe te lichten aan de hand van een aantal vragen omtrent de ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit. Verzoeker beperkte zich evenwel tot dermate korte, oppervlakkige en vage antwoorden met betrekking tot de persoonlijke en emotionele ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. De stelling dat mannen beter zijn dan vrouwen en dat hij geen zin had om seks te hebben met jongens om zijn aantrekking tot mannen te ondersteunen getuigen geenszins van enige doorleefde en oprechte verklaringen met betrekking tot de ontdekking en beleving van zijn seksualiteit. Dit geldt evenmin voor de korte en oppervlakkige verklaring dat het "een mooi gevoel" was toen gepeild werd naar zijn gevoelens bij de ontdekking van zijn homoseksualiteit. Ook zijn verzoekers verklaringen omtrent zijn relatie met A. en de manier waarop zij elkaar zagen in Irak ontdaan van elke geloofwaardigheid. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers enige reactie op de zogenaamde liefdesverklaring die hij kreeg van A. het korte "ik ga akkoord" was, aangezien verzoeker tot op dat ogenblik zich nog niet bewust was van zijn thans beweerde homoseksualiteit. Opnieuw slaagt verzoeker er niet in enige emotionele betrokkenheid aan de dag te leggen. Ook acht de Raad verzoekers verklaringen omtrent de manier waarop verzoeker en A. elkaar in het begin van hun relatie zagen geheel ongeloofwaardig. Verzoeker gaf te kennen dat hij in eerste instantie op zijn werk met A. afsprak in zijn bureau om aldaar te vrijen en hoegenaamd geen extra maatregelen nam om te vermijden dat zij zouden worden betrap. Er moet worden benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoekende partij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Overigens moet worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat homoseksualiteit problematisch zou zijn in Irak. Verzoeker brengt evenmin enig concreet gegeven aan waaruit blijkt dat hij in Irak omwille van zijn homoseksualiteit in de problemen zou zijn gekomen.

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens de asielprocedure melding maakte van zijn homoseksualiteit, doch dit pas kenbaar maakt tijdens de terechtzitting op de Raad. Verzoeker gaf ter terechtzitting zelfs te kennen dat hij Irak initieel niet verlaten heeft omwille van zijn homoseksualiteit, maar dat de problemen met de kapitein de enige en werkelijke reden voor vertrek was. Ook verklaarde verzoeker dat zijn beweerde vriend A. in 2014 vermoord werd door zijn familie, waarvan verzoeker overigens geen enkel objectief bewijs neerlegt, maar dat verzoeker alsnog in Irak op dezelfde plaats is blijven wonen. Aangezien verzoeker ter zitting geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij de ontdekking en de beleving van zijn geaardheid zelf als problematisch ervaart, kan de Raad dan ook geen begrip opbrengen voor verzoekers stilzwijgen in de loop van de administratieve procedure. Het komt de Raad gelet op wat voorafgaat dan ook voor dat verzoekers beweerde homoseksualiteit louter is ingegeven uit opportunistische overwegingen en dan ook geenszins geloofwaardig is.

De verklaringen van personen werkzaam in het opvangcentrum kunnen hieraan geen afbreuk doen. Deze zijn gebaseerd op louter indrukken en verzoekers eigen verklaringen en kunnen dan ook niet volstaan teneinde verzoekers beweerde homoseksualiteit en relatie aan te tonen. Ook uit de voorgelegde foto's kan verzoekers geaardheid of relatie niet worden afgeleid. Deze beelden weliswaar verzoeker en een andere man af, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel zou zijn of een relatie met deze andere man zou hebben gehad. Ook de foto van een tatoeage waarbij de naam A. wordt vermeld kan niet volstaan om verzoekers geaardheid aan te tonen. Evenmin is dit voldoende om een relatie aan te tonen. Het gesprek tussen verzoeker en zijn neef omtrent zijn verstoting en het document waaruit blijkt dat zijn familie hem verstoten heeft, biedt evenmin uitsluitel over verzoekers geaardheid en relatie. In het verstotingsdocument wordt weliswaar gesteld dat verzoeker niet praktiserend is, zich slecht gedraagt en hen niet gehoorzaamt doch hierin wordt evenmin verzoekers geaardheid of homoseksuele relatie besproken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad moet erop worden gewezen dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor dan in de aangehaalde arresten.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF